

Arne Melchior (CD):

Forslagsstillerne kan måske have tænkt sig, at CD skulle vise en vis sympati for dette forslag, eftersom CD jo er et parti, der gerne er med til at tilrettelægge politik i dette land således, at det gøres nemt for familierne, for borgerne, at erhverve og at bevare en bolig. Vi ser faktisk en fornem og, som det jo har vist sig i praksis, gennemførlig mulighed for ØD, nemlig en spredning af ejendomsretten til værdierne, således som det har udviklet sig på boligområdet. Det vil vi gerne fastholde og videreudbygge, og lad det være sagt af en mand, der bor i en udlejningsejendom og altså er ganske almindelig lejer. Det er, hvad jeg kan sige om sympatien for det.

Når jeg ikke kan støtte det her foreliggende forslag, hænger det imidlertid både sammen med forlig og med fornuft. Det er jo to ting, der godt kan gå i spænd sammen. Forliget har arbejdsministeren udtalt sig om. Fornuften tilsiger os, som det også er sagt fra anden side, ikke mindst af den socialdemokratiske ordfører, at det er imod hensigten med Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og at en vej som her anvist ganske naturligt ville føre videre frem til, at der måtte være mange andre formål, fordi personer eller familier, der ikke har denne drøm eller dette ønske om opførelse af egen bolig, ville kunne henvise til fuldt ud lige så berettigede formål, som de ville benytte deres opsparede midler til. Og det er altså stadig væk i modstrid med, hvad Lønmodtagernes Dyrtidsfond har været oprettet med henblik på, og derfor kan vi ikke støtte forslaget.

I øvrigt må forslagsstillerne vel, efterhånden som behandlingen her er skredet frem, føle sig i samme situation som én ud af tre mænd, der blev pågrebet af politiet for at spille hasard. De kom for dommeren, men nægtede alle tre, og så forlangte dommeren, at de skulle sværge på, at de ikke havde spillet hasard. Det gjorde både den første og den anden. Den tredje var lidt ked af at skulle sværge, oven i købet falsk, og så sagde han: hr. dommer, De har jo hørt, at A og B allerede har svoret på, at de ikke har spillet hasard; jeg kan jo ikke have spillet hasard med mig selv. Og således slap han altså for at sværge.

Jeg tror, hr. Keld Andersen føler sig noget i den situation, men det er jo noget, vi alle sammen oplever en gang imellem.

Tyroll (VS):

En ting var de borgerlige partier og socialdemokratiet enige om på et tidspunkt, og det var at frarøve lønarbejderne det, de retmæssigt havde krav på: deres dyrtidsportioner. Noget andet er så selvfølgelig, at man er blevet ret så uenig om, hvordan og hvorledes disse midler skal formidles, når man nu har fredet arbejdsgiverne og fået indbetalt disse midler i en fond. De borgerlige blev jo nok taget lidt på sengen og har nu fået kolde fødder ved at se, at det igen var et af disse sne-dige trick, som socialdemokratiet kommer med en gang imellem for at få en af disse fondsdannelser, for at de kan få gjort fagbevægelsen til de kreditforeninger, som de er så vildt optaget af at få gjort den til.

Vi mener jo ikke, at det er den vej, man skal betræde. Vi mener ikke, det er det, der er fagbevægelsens opgave. Den er at kæmpe for arbejderklassens løn- og arbejdsvilkår og forberede sig på at ændre det system, vi har her i samfundet, og det var det, man skulle tage sig til. Derfor har vi selvfølgelig også fra starten af været modstandere af angreb på dyrtidsreguleringen som af indkomspolitikken i øvrigt og modstandere af det lovforslag, som her er fremsat, og som ellers har fået støtte af SF undervejs; men det har vi jo haft nogle debatter om.

Det kunne selvfølgelig godt interessere os at få nogle af disse midler udbetalt, og det, at der så er et af de borgerlige partier, der kommer med et sådant forslag, kunne selvfølgelig tale for, at man skulle støtte det. Men der ligger nu alligevel så megen accept af hele indholdet i dyrtidsfonden; at vi alligevel ikke kan støtte forslaget.

I lighed med andre må vi også sige, at der er ret så meget andet forbrug, som vi synes det kunne være nok så gavnligt at få disse dyrtidsmidler til, og derfor mener vi ikke, det er sagen at begynde at gå ind og vejlede i, hvordan og hvorledes dette forbrug skal tilrettelægges hos lønarbejderne. De skal have deres dyrtidsportioner, og de skulle have været udbetalt for lang tid siden.

Vi går altså ind for en udbetaling, men ikke i den form, der foreslås her. Vi mener,